

architekten uit, waarvan hij de belangrijkste bijdragen wat betreft konstruktie en konseptie van het moderne woonhuis verwachtte. Dat waren Behrens, Gropius, Poelzig, Bruno en Max Taut, Adolf Schneck, Hilberseimer, Richard Döcker, Rading en Scharoun; uit Oostenrijk Jozef Frank, uit Frankrijk Le Corbusier en uit Nederland Oud en Mart Stam. Begrippen als standaardisatie en flexibiliteit vonden in vele ontwerpen toepassing en in feite was de expositie een triomf van de "nieuwe zakelijkheid". Zelfs de ontwerpen van sterke expressionisten als Poelzig en Taut en ook het ontwerp van Scharoun (afb. 7) volgden de funktionele lijn. Scharoun schreef zelf over zijn ontwerp: "Het huis behoort tot de groep van de kleinste eengezinswoningen in de wijk. Nagestreefd werden: een duidelijke scheiding tussen woon-, slaap- en dienstruimten, vereniging van verschillende woonfuncties in één ruimtelijke eenheid, die een ruimte laat voelen die verder gaat dan hetgeen door het metselwerk begrensd wordt".

Tot het belangrijkste werk van Scharoun in Breslau behoort het woningkomplex dat hij ontwierp voor de Werkbund-expositie "Wohnung und Werkraum" in 1929 (afb. 8, 9). Het complex bestaat uit minimum-woningen met gemeenschappelijke voorzieningen op de begane grond. Verdeling van het woonniveau over verschillende verdiepinghoogten leidde tot tweezijdige belichting, differentiëring van de ruimten en dubbele benutting van de korridorlengte. Het ontwerp van Scharoun was destijds nogal omstreden. In het tijdschrift van de Werkbund "Die Form" werd in de bespreking van de tentoonstelling de geslaagde eenheid van het geheel geroemd en alleen de "eigenaardige, zeker niet van originaliteit ontblootte kurvenromantiek van Scharoun" daarvan uitgezonderd.

In dezelfde tijd bouwde hij in Berlijn woongebouwen aan de Kaiserdamm en de Hohenzollerndamm (afb. 10). De konservatieve Stadtbaurat Hoffmann was hier intussen opgevolgd door Martin Wagner, die medelid werd van "Der Ring". Het besef van de